

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Εἶχαμεν ἰναφέρει προηγουμένως ὅτι τὰ πάντα τὰ πάντα, ποῦ μπορούν νά ὑπαπέσουν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, εἶναι Νοῦς. Ὁ Νοῦς εἶναι ὁ ὠκεανὸς μέσα εἰς τὸν ὁποῖόν τὰ πάντα μορφοποιοῦνται ζοῦν. Ὅταν εἰπόμεν τὰ πάντα εἶναι Νοῦς δὲν ἐννοοῦμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, τὸ ἰσούληπτον ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, αὐτάρκης μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὁ Ἰδέιος γνωρίζει εἰς τὸ οὕτω, πῶς εὐηρεστήθη ἐπὶ μέσα, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, εἶχε δημιουργήσει τὸν Νοῦν, ὡς πρωταρχικὸν Πῦρ, ἀνέσπερον φῶς, ἀθέρα. Ὡς εἶχαμεν εἶπη εἰς τοὺς πρώτους κραδασμοὺς, κίνηση, εἰς τὴν ὑπὲρ ὕλην, ὑπὲρ οὐσίαν ἔς εἶπωμεν εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς, πρωταρχικὸν πῦρ, τὸν κόσμον τῶν Ἰδεῶν, μέσα σὲ αἰώνιον παρόν, εἶναι, ὄχι ὑπάρχουν, αἱ Ἰδέαι ὡς θεῶς διαλογισμὸς. Αἱ Ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκφρασθῆ, αἱ Ἰδέαι μέσον τῶν ὁποίων μονάδες ποῦ πλέον δὲν εἶναι τί ἄλλο πρὸ ὁ ἴδιος ὁ ΘΕΟΣ, αἱ Ἰδέαι, μέσον τῶν ὁποίων οἱ μονάδες, ἔχουν ἐκφράσει ἑαυτὸν, ὑπακούοντας εἰς τὴν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν, καὶ Παναγαθότητα, αἱ Ἰδέαι ποῦ μπορεῖ νά συλλάβῃ ἀρχαγγελικὸς ἢ ἀνθρώπινος, διαλογισμὸς, οὐχὶ ὁ λογικὸς διαλογισμὸς εἶναι. πολὺ, πολὺ λίγαι. Ὅμως μέσα στὸν κόσμον τῶν αἰτιῶν, Ἰδεῶν, ὑπάρχουν, εἶναι Ἰδέαι, ποῦ ποτέ οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἀρχάγγελος μπορεῖ νά συλλάβῃ. Γιατί, κἀθὲ βασιλείαν, φαινομένου τῆς ζωῆς, τῶν ἀρχαγγελικῶν ἢ ἀνθρώπινων, ἔχει τοὺς δικούς του ὀρίζοντες, καὶ οὐ μπορεῖ νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἢ νά λάβῃ χάριαν μέσα στὸν δικὸ του ὄριζόντα ὁ καθ' ἕνας μπορεῖ νά ἀντιληφθῇ.

Ὄστε τὸ μεγαλεῖον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ οὐδεὶς ζῶν μπορεῖ νά συλλάβῃ. Καὶ ἔχω πεῖ. Πρώτη αἰτία εἶναι ὁ Νοῦς. Πρῶτον μέρος καὶ κατὰστάσις ἰσοτιμίας τῶν θεῶν διαλογισμῶν εἶναι ὁ Νοῦς. Ὁ Νοῦς ὅπως ἔχομεν πεῖ σὲ προηγουμένα μαθήματα εἶναι σὲ διαφόρους διαβαθμίσεις, καὶ ἡ παχυλὴ βῆλ εἶναι στερεοποιημένος Νοῦς. Τὰ πάντα Νοῦς. Τὰ πάντα Νοῦς.

Τὸ ἐνεργούμενον, ὁ ἐνεργῶν, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Τώρα, μέσα αὐτοῦ τοῦ Νοῦ, ὑπὲρ οὐσίας, οὐσίας, ὑπὲρ ὕλης, καὶ ὕλης, θὰ εἶ τὸν ἴδιον ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΘΕΟΝ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, νά ἐκφράσῃ μέσα του τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του ὡς βούλεται. Ἡ ἐκφρασις αὐτὴ ὅπως εἶχαμεν πεῖ εἶναι ἡ λογικὴ ἐκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ὁ ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ, ὡς καὶ ἡ Ἁγιοπνευματικὴ.

Αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπανίληψις ἀπὸ ἄλλην πλευρῆν τῶν ὄσων εἶναι, ἤδη εἶναι γνωστὸν. Τώρα ἄς δοῦμεν τὸ πρᾶγμα καὶ ἀπὸ μιὰ δική μας πλευρά. Ἐχομεν εἶπωμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ μέσα μας ὡς ἐσώτερον μας ἑαυτοῦ. Ἐχομεν τὸ λογικὸν ΕἶΝΑΙ, τὴν ἐκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Ὡς θεῖα μονάδα σὲ διάφορα τῆς στίβια.

Τόσον μέσα σὲ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ἀρχαγγέλου ἀνθρώπου, ὡς ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, καὶ μετὰ τὴν σκιάν τῆς ἢ προέκτασιν τῆς μέσα σὲ κατώτερον βαθμῶν κρατᾶ νόμενο Νοῦ τὸν ψυχικὸ, καὶ τὸ παχυλὸ ὑλικὸ περιβάλλον ὡς προσωπικότητα. Δὲν θὰ μιλήσωμεν γιὰ τὴν ζωὴν ἀνεξάρτητα τῆς προσωπικότητος μέσα σὲ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα τὸ ζῶον ἀνθρώπο. Ὄστε τὸ καθεὶ ποῦ ἀποτυπώνεται ἀπὸ τὸν παγκόσμιον διαλογισμὸν ἢ τὸν ἀνθρώπινον διαλογισμὸν ἢ τὸν ἀρχαγγελικὸν διαλογισμὸν, εἶναι μιὰ προέκτασις ἀπεκλινοῦσας τοῦ διαλογισμοῦ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ὠκεανὸν ποῦ λέγω Νοῦν. Καὶ ἐπαναλαμβάνω. Νοῦ ὡς ὑπὲρ ὕλη ὡς ὕλη, ὡς υπερουσία καὶ ὡς οὐσία. Δὲν εἶναι δύσκολον μετὰ ἀπὸ ἀσκήσεις νὰ βροῦμεν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας προσωπικότητος ὡς καὶ ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν, αἱ ἐντυπώσεις, αἱ ἀντιφάσεις ἐπὶ τῶν ἐντυπώσεων, ποῦ θὰ ὀνομάσω μνήμη, εἴτε μνήμη τοῦ ἐλυτοῦ μας προσωπικότητος εἴτε μνήμη τοῦ ἐλυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως. Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ μέρους, παρ' ὅλον ποῦ αὐτὴ ἡ ἀτομικὴ θὰ ἔλεγα μνήμη σὲ τελευταίαν ἀνάλυσιν, κατὰ τὴν Χριστοενεισθήσαν, εἶναι καὶ κοινὸ, ὅμως ἡ λεγομένη Παγκόσμια μνήμη, ὁ Παγκόσμιος Νοῦς εἶναι καὶ ἄλλο.

Νὰ εἶπωμεν ὅτι ὁ Παγκόσμιος Νοῦς, τὸ σύνολο τῶν ἀτομικῶν ἐντυπώσεων, σκέψεων, συναισθημάτων, ἐπιθυμιῶν, τὸ σύνολον εἶπα, ὡς καὶ τῶν Ἀγγελικῶν, Ἀρχαγγελικῶν καὶ λογικῶν ἐκφράσεων; Ἀσφαλῶς. Τώρα θέλω μέ τὸν διαλογισμὸν σας νά φιντισθῆτε ἐνὶ μέρος τοῦ ἀκείρου μέσα σὲ ὁποῖον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, μέσα σὲ τὴν θεῖαν τοῦ Πανσοφίαν, ἀρχίζει τὸν ἥδη ὑφιστάμενον σὲ ἴλλα μέρη κραδασμὸν τῆς προεκτάσεως τῆς φιντισίας του ὡς κόσμον τῶν Ἰδεῶν. Παντοῦ ὑπάρχει ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν, ὡς αἰ-

τα Νόμος.

Τώρα όμως με την μορφοποίησιν του Νοῦ ὡς ὑπὲρ ὧν καὶ πρωταρχικὸν πῦρ, ἂν ἀγαπᾶτε, δώστε του τὴν ὀνομασίαν Αἰθέρα, Παγκόσμιον Αἰθέρα, ἀρχίζει πλέον ἡ ἀκτινβολία, ὁ κραδαυθός, με κατὶ τώρα πού μπορεῖ νὰ κραδαίνεται. Εἶχαμε ὁμιλήσει προηγουμένως γιὰ κραδαυθούς αἰτίες, χωρὶς κατὶ τὸ κραδαίνομενον, τὴν ἔχουμεν καὶ τὴν κρῖταινόμενο, καὶ ἐπομένως σχηματίζονται ἡμέσως σύμπνιτι, κόσμοι. Αὐτούς τοὺς κόσμους πούμποροῦμεν νὰ ἀντιληφθοῦμεν ἐρεῖς ὡς ἄνθρωποι εἶναι ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος, ὁ Ψυχικὸς κόσμος ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ὁ Νοητικὸς κατώτερος κόσμος ἐντὸς, ὅσον καὶ ἐκτὸς τοῦ Ψυχικοῦ καὶ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ὁ ἑνώτερος Νοητικὸς κόσμος, ὁ κόσμος πλέον καταστάσεων καὶ ὄχι μορφῶν, Ἰδμῶν, καὶ ὄχι τῆς ἐκφράσεως τῶν Ἰδμῶν.

Μποροῦμεν ἀκόμα νὰ προχωρήσωμεν καὶ νὰ μελετήσωμεν τὸν κόσμον τὸν Νοητὸν καὶ οἱ δύο ἀκόμα πέραν τούτων κόσμους ὄχι πλέον ὅμως ὡς ἄνθρωπος ἀλλὰ ὡς ἀγατὶ ἐξαγνησθεῖσαι ψυχαὶ πνευμάτι τελειωμένα.

Εἶχαμεν περὶ προηγουμένως δεῖ ἡ ἔννοια ἢ τὸ φαινόμενο Χώρου καὶ Χρόνου, καὶ ὁ Νόμος τῆς Χωριστικότητος, ὄχι πραγματικῆς χωριστικότητος, ἀλλὰ μιᾶς καταστάσεως ἀντιληπτικῆς, σχετικῆς, χωριστικότητος, συναντῆται μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον καὶ κατώτερον νοητικὸν κόσμον, εἰς τὸν ἑνώτερον νοητικὸν κόσμον τώρα εἰσερχόμεθα ὄχι πλήρως ἀλλὰ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὅλου.

Τώρα μιλοῦμεν γιὰ κόσμους. Ἐχουν ἤδη μορφοποιηθῆ οἱ κόσμοι, πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ἰδίου. τῶν Ἀρχηγῶν, πολλῶν ἄλλων Ἀρχηγικῶν τέξεων καὶ μετὰ ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος βρῆκεν ἑτοιμὰς καταστάσεις διὰ νὰ τὴν μορφοποίησιν μένα τέτοιο τρόπο πού νὰ μπορέσῃ νὰ ζῆσῃ με τὸν δικὸν του τρόπον ἀνετώτερα, Κι' αὐτοὶ οἱ κόσμοι, εἰς τοὺς ὁποίους, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μέσον τοῦ Νοῦ πλῆν, τῆς σκέψεως τῆς δικῆς του, νὰ μορφοποιήσῃ κίπας, καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἕκαστον τοῦ περιβάλλοντος, εἶναι, ὁ κόσμος, ὁ παχυλὸς ὑλικὸς, ὁ ψυχονοητικὸς κόσμος δηλαδὴ ὁ ἀστρικὸς ἢ ψυχικὸς κόσμος, καὶ ὁ κατώτερος Νοητικὸς κόσμος. Εἶναι κόσμοι πλέον ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, ἀλλὰ καὶ συνηνωμένοι ἐντὸς τῶν ὁποίων ζῆ ὁ ἄνθρωπος, κτίζει τὸ περιβάλλον του, τὴν κόλασιν του ἢ τὸν παράδεισον του. Τὴν κόλασιν ὡς σκιάν κάποιου φωτός ὡς ἔγνοια τῆς σοφίας, καὶ ἐπομένως αὐτοὶ οἱ κόσμοι δὲν εἶναι πραγματικοί, ἀλλὰ κόσμοι ψευδαισθήσεων, κόσμοι ἐντυπώσεων πού διαρκῶς ἀλλάσθουν, ὑφίστανται ἀλλαγὰς, καὶ θὰ ἔλεγα, ὡς τῶσον κόσμοι ἀναγκαῖοι, γιὰ νὰ ἔδωκον εἰς τὸν ἄνθρωπον προσωπικότητα γινώσκιν μιᾶς πραγματικότητος ἢ ὑποκίθῃ ἀκολουθήσῃ. Οὐδὲν κακὸν ἰμιγές καλοῦ. Ὅμως, ὡς τῶσον, εἶναι κόσμοι, μέσα στοὺς ὁποίους μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῆσῃ, ὡς εἶναι θὰ ἔλεγα τὸ παχυλὸν ὑλικὸν περιβάλλον, ἢ ἐπιφάνεια τοῦ πλανῆτου, ἐντὸς τοῦ πλανῆτου, στὴν ἐπιφάνειαν καὶ πῆρξ τοῦ πλανῆτου, ὁ λεγόμενος ψυχικὸς κόσμος ἀπὸ ἀραιότεραν ὕλην κραδαίνόμενος, Νοῦ καὶ πλῆν, πού τὴν γνωρίζομεν ὡς ἐκ τῶν κραδαυθῶν τῆς ὡς συναίσθημα, ἐντὸς τῆς παχυλῆς ὕλης τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ πλανῆτου, ἐντὸς τοῦ ψυχικοῦ περιβάλλοντος πού εἶναι ἐντὸς τοῦ πλανῆτου, πῆρξ τοῦ πλανῆτου καὶ σὲ μεγάλη ἰσχύαση γύρω ἀπὸ τὸν πλανῆτη, καὶ ἀκόμα πῆρξ πῆρξ, βρῖσκουμεν ἕνα ἄλλον κόσμον με μιὰ οὐσία ὕλην κραδαίνόμενον ἀκόμα ἀραιότερα, τὸν κατώτερον Νοητικὸν κόσμον. Τώρα ἀκόμη εἶμαστε στὴν τοποχρονικὴν καταστάσεως στοὺς παραδείσους καὶ στὴν κόλασιν, στοὺς τῶσους πού μέσα στὸν Χρόνον, μέσον τοῦ τρόπου ζωῆς τοῦ ὁ ἄνθρωπος κτίζει κάποιον ἕνα δικὸν του περιβάλλον.

Ὅστε, ὁ κόσμος ἢ τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος κατοικεῖ, καὶ μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς φαινόμενον ζωῆς προσωπικότητα, δὲν εἶναι ἢ ἐπιφάνεια μόνον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ πλανῆτου πού ὀνομάζουμε γῆ. Ὡς εἶχε περιγραφῆ εἶναι καὶ ὁ ψυχικὸς κόσμος καὶ ὁ Νοητικὸς κόσμος, ἀλλὰ ὅσον μπορεῖ ἕνα μικρὸ φῆρξ μέσα στὴν θάλασσαν νὰ ἀντιληφθῆ ἔτι ὑπέρχει μίτ ὕλην ἀραιότερα τοῦ ὕδατος μέσα στὴν ὁποίαν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἰσχύατες, νὰ ἐκφράζομεν εἶναι τὴν ὁποίαν ὡς τῶσον τὸ φῆρξ ἔν ἔχει μέσα στὸ νερό, μεγαλυτέραν τῆς ἰδικῆς του, ἂν μπορεῖ τὸ φῆρξ αὐτὸ νὰ φαντασθῆ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος σὲ μιαν ὕλην ἀραιότεραν τοῦ ὕδατος, λέγω ὡς εἶναι ὁ φῆρξ, καὶ ἡ ζωτικότης, ἄλλο τῶσον μπορεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος σήμερα, πού ζεῖ μέσα εἰς τὸν ἕρα, ὡς στοιχεῖον τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, νὰ ἀντιληφθῆ τῆς ὀντότητες πού ζοῦν πληρέστερον ἀπὸ ἐκεῖνον, μέσα σὲ μιαν ὕλην ἀραιότεραν, ἀπὸ τὸν ἕρα, ζωτικότης, ὡς τῶσον, τοῦ ὡς τῶσον, πού νὰ τοῦ εἶδῃ μίτ τὴν ζωὴν πληρέστεραν ἰπ' αὐτὴν πού ἔχει τώρα ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ πλανῆτου. Κίνατε τὴν σύγκρισιν τοῦ ἰσχύος με τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἄνθρωπον με τὸν ἄλλον κόσμον. Πιστεύετε με ὅτι

δέν εἶναι μόνον ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου ποῦ κατοικεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰδωτόν του πᾶν ἀπὸ μᾶς, ὡς τόσον ὅμως ἀπὸ ὀντότητες ποῦ ζοῦν σένα κόσμον μίτς ἕλλης εἰαστάσεως, σένα κόσμον πέραν τῶν τριῶν εἰαστάσεων σ' ἕνα κόσμον τῶν τεσσάρων εἰαστάσεων, σ' ἕνα κόσμον ποῦ ἡ ἔννοια τοῦ Χώρου ἐκμηδενίζεται. Καὶ σεῖς μέ ἐκγύμνασιν μπορεῖτε, μέσον τῆς ἐκσωπιάσεως, κάποτε, νά ζήσετε στὸν κόσμον αὐτόν, καθ' ὄν χρόνον ἄκομα ζητε μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον. Εἶναι κόσμος θαυμάσιος ἀπ' αὐτὸν ποῦ ὀνομάζεται, κόσμον δικό σας στὸν παχυλὸν ὑλικὸν πλανήτην ἐπίνω, ἀλλὰ καὶ χειρότεροι, γιατί πιστέφετέ με ὅτι εἶναι ὕλη ἡ ὁποῖα μορφοποιεῖται, κίτω ἀπὸ τές σκέψεις, ἐπιδιώξεις τῶν ἀνθρώπων. "Ἰπὶ γω ἐτοιμάσω τόπον εἰ' ὑμᾶς" εἶπεν κάποτε ὁ πολὺ ἡγαπημένος; Διερωτῶμαι ἂν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ εἶσαν ἀντιληφθῆ τί ἔλεγεν ὁ Θεῖνος. Γιατί γνωρίζουν τοὺς κόσμους αὐτοὺς ὅσοι ἔχουν κατέλθει ἐνσυνείδητα, ἀπὸ τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Μποροῦν νά τοὺς γνωρίσουν ἂν δέν τοὺς γνωρίζουν αὐτοὶ ποῦ κατοικοῦν σέ χαμηλότερα στρώματα τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, καὶ θά πρέπει νά ἀναπτύξουν αἰσθητήρια κέντρα πᾶν σ' αὐτὸ τὸ κέντρο ποῦ ὀνομάζεται αὐτοεπίγνωσις, γιά νά συλλαμβάνουν ἀραιότερους κραδασμούς τῶν ἄλλων κόσμων, καλύτερων κόσμων, πληρέστερων κόσμων. Ὅπως εἶναι ὁ πατήρ εἶναι καὶ οἱ υἱοί, καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Πολύ ἡγαπημένου εἶναι νά γίνωμαι τέλειοι, ὅσον τέλειος εἶναι καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος.

Δηλαδή, αὐτάρκης μέσα στὸν ἐσώτερον τοῦ ἑαυτοῦ, τὸν στατικόν, στήν κατάσταση τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, καὶ ταυτοχρόνως, πίνσοφος στήν ἔκφρασιν τοῦ διὰ τοῦ Λόγου τοῦ ἡγαπημένου, μέσα εἰς τὰ σύμπαντα τοῦ Νοῦ, τοῦ Φωτός, τοῦ Ἀνέστερου Φωτός, τοῦ πρωταρχικοῦ πυρός, ὡς καὶ τέλειοι μέσα στήν παχυλὴν ὕλην ὡς ἄνθρωποι δηλαδή ὡς ὁ Χριστὸς Λόγος, ὁ καθ' ἕνα ἀπὸ μᾶς νά γίνη τέλειος Θεός καὶ τέλειος Ἄνθρωπος. Ἡ προτροπὴ ἐσχέσει μέσα στοὺς αἰῶνας, καὶ ἡ προτροπὴ αὐτὴ θά πρέπει νά χρησιμεύσῃ τουλάχιστον γιὰ τοὺς ἐρευνητάς τῆς ἀληθείας ὡς Φῆρος ἀνατάσεως. Καλὴ ἡ Γῆ. Καλές οἱ ἐντυπώσεις τῆς Γῆς, προσωρινές ὅμως. Ὅμοιο περιβάλλον, τὸ παχυλὸ ὑλικὸ περιβάλλον, θάλασσες, βουνά, βᾶση, ὠραῖος Οὐρανός καὶ τὸ κάθε τι ποῦ λαμβάνει χώραν ἐκτός τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Ἀνθρώπου φυσικά, μέσα στήν φύσιν ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἀρχαγγελικῶν ὄντοτήτων, ὅλα ὠραῖα, γιατί, τὰ ἔχει δημιουργήσει τὸ ἀπόλυτον, ὕλην Εἶναι. Καὶ οἱ μονάδες στήν προέκτασιν των μέσον τῆς Θεῖας Πανσοφίας. Ὁραῖα εἶναι. Ὅμως, ὅπως θά προσέξετε ὑφίστανται ἀλλαγές, καὶ εἶναι κίτω ἀπὸ τὸν Νόμον τῆς φθορᾶς, τῆς οὕτω καλουμένης φθορᾶς, εἶδοι ἡ ὕλη δέ φθείρεται, αἱ μορφαὶ ἀλλάζονται. Διότι ἂν ἡ ὕλη ὡς ὕλη ἐφθείρετο καὶ ἡ πανσοφία τοῦ ὑψίστου. Καὶ λέγω. Μπορεῖτε νά χερῆτε τὸ περιβάλλον, τὸ παχυλὸν ὑλικόν, εἶναι ὠραῖον. Καὶ τὸ φῶς ποῦ ἐκπέμπει ὁ ἥλιος εἶναι ὠραῖον, ἀλλὰ ἕνα νά ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας. Ζωὴ εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον εἶναι δύσκολη, πολὺ δύσκολη. Γιατί εἶναι δύσκολη, καθένας τὸ ξεύρει.

Οἱ ἄλλοι κόσμοι εἶναι πολὺ ὠραιότεροι, πολὺ καλύτεροι, τὸ φαινόμενο τῆς φθορᾶς τῶν μορφῶν δέν ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπως ὑπάρχει μέσα στήν παχυλὴν ὕλην. Ὁ κόσμος τῶν τεσσάρων εἰαστάσεων εἶναι κόσμος πληρέστερος μέσα στὸν ὁποῖον ἐκφράζεται τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶναι πληρεστέρα, ἀκόμα καὶ στές κολάσεις, ἀπ' αὐτὰ ποῦ γνωρίζετε πᾶν στὸν παχυλὸν ὑλικὸν πλανήτην. Γιατί τουλάχιστον καὶ στές κολάσεις ἐκεῖ, ὑπάρχει, μεγαλύτερα ἀντιλήψεις, καὶ μεγαλύτερες ἐκκιρῖες ν' ἀπαγκιστρωθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ δελεᾶρ τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν ψευδαισθησεων. Γιὰ τὸν Νοητικὸν κόσμον, δέν ἔχομεν μελετῆται πλήρως τὸν ψυχικὸν κόσμον γιά νά προχωρήσωμεν ὡς τὸν Νοητικὸν κόσμον, ἀλλὰ σὰς κίτνω μίτς παρομοίωσιν. Ἄν ὁ ψυχικὸς κόσμος μέ τὸ πολὺ λαμπρὸν φῶς, ποῦ δέν συγκρίνεται μέ ὅτι ὀνομάζομεν φῶς εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, ὁμοιάζει μέ μιάν νύκτα μέ φεγγάρι ὁ Νοητικὸς κόσμος εἶναι πλήρης μεσημβρία μέ τὸ φῶς. Ἐκεῖ ὑπάρχει πιδ πολὺ φῶς, πιδ μεγαλύτερη ἄνεσις γιά τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Πιστέφετέ με, ὅτι ἡ λέξις θῖνιτος δέν πρέπει νά σημαίνη τίποτε γιά σᾶς, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀποτίναξιν ἑνός σώματος γιά νά βρεθῆτε ἡμέως σέ φαινομενικὸν, κίττερο.

Ἐσεῖς τοῦ ἐσώτερου κύκλου τουλάχιστον θά πρέπει νά γνωρίζετε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους σχετικὰ μέ τὴν πραγματικότητά.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".